

Uitverkiezing in de Bijbel

De Bijbelse leer van uitverkiezing versus de kerkelijke leer van uitverkiezing

Iemand schreef mij, ongetwijfeld goed bedoeld, het volgende inzake de kerkelijke leer van de uitverkiezing, m.b.t. de mens:

"Uitverkiezing, soevereiniteit, wel of geen vrije wil, dat zijn waarheden die bij God elkaar niet bijten en naar Zijn raadsbesluit naast elkaar bestaan."

En daar schrok ik van, want de kerkelijke leer van uitverkiezing is absoluut niet "naar Zijn raadsbesluit" en "bijt" wel degelijk de Waarheid die we vinden in Gods Woord, de Bijbel.

Op grond van geloof

De Bijbelse uitverkiezing, op grond van geloof, want God verkiest nu eenmaal degene die gelooft, die is uiteraard wel naar "Zijn raadsbesluit". Zoals ook de dood aan het kruis van de Here Jezus was naar de "raad" (dat is Zijn wil) en ook naar Zijn "voorkennis" (dat God vóór alles van te voren weet hoe het zal gaan). Petrus legt uit in Handelingen 2 : 23:

*Dezen, door **den bepaalden raad en voorkennis Gods** overgegeven zijnde, hebt gij genomen, en door de handen der onrechtvaardigen aan het [kruis] gehecht en gedood;*

De uitverkiezing van degenen die geloven in het algemeen, en in deze tijd in Christus, is eveneens naar Zijn raad. Dat is Gods Waarheid en die is simpel. Daar zou niets eens discussie over hoeven te bestaan. Maar toch is het "ergens" tot discussiepunt gemaakt en daar komen we binnen bepaalde groepen maar slecht vanaf. Helaas...

Al vroeg in het Oude Testament wordt de Waarheid Gods inzake geloof genoemd i.v.m. Abraham, aan wie Jehovah (HEERE) Zich openbaarde. Hij sprak tot Abraham, deed hem beloften, en dan blijkt dat Abraham God op Zijn Woord geloofde. Dat was **het begin** van iets groots. De vervulling van die beloften Gods aan Abraham, resulteerde in "de komst van het Zaad", Christus namelijk en in Hem de Gemeente Gods. Uiteindelijk zullen geheel Israël (de 12 stammen) volgen. Zelfs "alle volkeren" (omdat deze volkeren dán ook gelovig zijn) zullen in de toekomst in dat "Zaad van Abraham" gezegend worden. Dit alles, dit grootste, **begón** met niets anders dan het geloof van Abraham in wat God tot hem gesproken had.

Begint met geloof tegenover eindigt met geloof

Het woord "begon" heb ik geaccentueerd i.v.m. een opmerkelijk verschil tussen de kerkelijke leer van de uitverkiezing en de Bijbelse leer van de uitverkiezing:

- De Bijbelse leer van uitverkiezing **begint met geloof** van de mens
- De kerkelijke leer van uitverkiezing **eindigt met geloof** van de mens

Abraham geloofde in den HEERE

Abraham "*geloofde in den HEERE*", staat er zo simpel in Genesis 15 : 6:

En hij geloofde in den HEERE; en Hij rekende het hem tot gerechtigheid.

Dáármee, met geloven, begon de "loopbaan" van Abraham. Dit wordt later ruim aangehaald door de apostel Paulus, met name in Romeinen 4, waaruit ik de volgende teksten noem:

*Want wat zegt de Schrift? En **Abraham geloofde God**, en het is hem **gerekend tot rechtvaardigheid**.*

*... Want wij zeggen, dat **Abraham het geloof gerekend is tot rechtvaardigheid**.*

*Want de belofte is niet door de wet aan **Abraham** of zijn zaad [geschied], namelijk, dat hij een erfgenaam der wereld zou zijn, maar **door de rechtvaardigheid des geloofs**.*

... de beloftenis ...

*... Daarom is zij **uit het geloof** ...*

*Welke tegen hoop op hoop **geloofd heeft**, dat hij zou worden een vader van vele volken; volgens hetgeen gezegd was: Alzo zal uw zaad wezen.*

*En niet verzwakt zijnde **in het geloof**, ...*

*En hij heeft **aan de beloftenis Gods niet getwijfeld** door ongeloof; maar is gesterkt geweest in het geloof, gevende God de eer;*

*En ten volle verzekerd zijnde, dat hetgeen beloofd was, Hij ook machtig was te doen. (= geloven) Daarom **is het hem ook tot rechtvaardigheid gerekend**.*

In de Bijbel, aan de hand van slechts één voorbeeld, maar er zijn zéér veel voorbeelden, **begint het met geloof** in wat God gesproken en beloofd heeft.

En dan plaatst de apostel Paulus dat geloof van Abraham naar onze nieuwtestamentische tijd. Vers 24 van Romeinen 4:

*Maar ook om onzentwil, welken het zal **toegerekend worden**, [namelijk] degenen, **die geloven in Hem**, Die Jezus, onzen Heere, uit de doden opgewekt heeft;*

Toegerekend aan degenen die geloven

De beloften aan Abraham worden "*toegerekend*" aan "*degenen die geloven in Hem*", leert Paulus. Niet "zullen worden toegerekend, als de mens in kwestie door God vroeg of laat uitverkozen wordt", of iets dergelijks. ¹ Van de mens, van elk mens, wordt maar één ding verwacht, meer hoeft hij of zij niet te doen. Dat éne "ding" heet: geloven in het Woord Gods, in de Zoon van God. Wie dat doet, krijgt op dát moment deel aan de "rechtvaardigheid Gods. Johannes schrijft daarover in 1 Johannes 5 : 12, 13:

***Die den Zoon heeft, die heeft het leven**; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet.*

*Deze dingen heb ik u geschreven, **die gelooft in den Naam des Zoons van God; opdat gij weet, dat gij het eeuwige leven hebt**, ...*

¹ [Uit de audiostudie "Uitverkiezing"](#): "Abraham was een gelovige en daarom riep God hem. God bemoeit zich met gelovigen. Abraham - als gelovige - deed vervolgens wat God zei. Wij zijn door geloof kinderen van God en kinderen van Abraham en daardoor erfgenamen. Dat heeft niks met uitverkiezing te maken. Op grond dat wij kinderen van God en kinderen van Abraham zijn, heeft God ons uitverkoren."

Wie **gelooft** in Christus **wéét** dat hij het eeuwige leven **hééft**, leert mijn Bijbel onomwonden.

Door het geloof ván Jezus Christus

De basis van het eeuwige behoud van de gelovige mens ligt in de Here Jezus Christus. Het is weer de apostel Paulus die ons leert dat het fundamenteel gaat om het geloof ván Jezus Christus en dat t.b.v. "*allen, die geloven*". Romeinen 3 : 22, 26; Galaten 2 : 16 en 3 : 22:

*Namelijk **de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus**, tot allen, en over allen, die geloven; ...*

*Tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid in dezen tegenwoordigen tijd; **opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende dengene, die uit het geloof van Jezus is.***

*[Doch] wetende, dat de mens niet **gerechtvaardigd** wordt uit de werken der wet, maar **door het geloof van Jezus Christus**, zo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof van Christus, en niet uit de werken der wet; daarom dat uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden.*

*Maar de Schrift heeft het alles onder de zonde besloten, opdat de belofte **uit het geloof van Jezus Christus aan de gelovigen** zou gegeven worden.*

Door het geloof ín Jezus Christus

Galaten 3 : 22-25:

*Maar **als het geloof gekomen is**, zo zijn wij niet meer onder den tuchtmeester. Want gij zijt allen kinderen (grondtekst: zonen) Gods **door het geloof in Christus Jezus**. Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan.*

Dit is de "route" van ons behoud, van ons eeuwig leven in de Nieuwe Schepping:

- Het geloof (= vertrouwen) **ván** de Here Jezus
- Het geloof van de gelovige **ín** de Here Jezus Christus

Wie gewoon Bijbelstudie doet, weet al heel snel, én heel zeker, dat het om niets anders gaat dan geloof. Om het hebben van vertrouwen in wat God gesproken heeft. Dáár **begint** alles mee. Zie ook: "[Bijbelteksten over geloof](#)".

Mijn oproep is simpel en in overeenstemming met de Schrift: Onderzoek het Woord Gods eerlijk, oprecht en zónder "bril" op van kerk, organisatie of welk mens dan ook. Want de Ware God "**heeft ons uitverkoren in Hem**", die wij kennen als de Here Jezus Christus. (Efeze 1 : 4) En dat is dus op grond van éérst Zijn geloof in het Woord Gods en daarná ons geloof in Hem en daarmee natuurlijk ook in het Woord Gods en in Zijn beloften.

De "bril" van de kerkelijke leer van uitverkiezing

Ik snap echt wel - uit mijn ervaring als ex-Jehovah Getuige - hoezeer de "bril" van de kerkelijke leer van uitverkiezing "het zicht op de Waarheid" kan ontnemen. Zo'n vaak vele jaren lang gedragen "bril" wordt niet zomaar afgezet. Zeker niet als er bedreigd wordt met ex-communicatie of "lager in aanzien geraken" als iemand een kerkelijk dogma niet wil volgen.

Kennelijk is de kerkelijke leer van uitverkiezing voor met name reformatorischen / gereformeerden een zekerheid. Het is onlosmakelijk verbonden met de "Dordtse leerregels", die door leden van genoemde kerken als leidraad in hun leven gevolgd moeten worden. Je kunt niet lid zijn van een van de bekende kerken en vervolgens die regels, of delen daarvan, afwijzen.

En zo kan het dus gebeuren dat iemand met grote nadruk zei: "God móet mij verkiezen". De persoon in kwestie hield dit stellig vol, ook na kennis genomen te hebben van de Bijbelse leer van uitverkiezing en de oproep om zélf tot geloof te komen in de Here Jezus Christus.

Wat nu als God je níet verkiest tijdens jouw leven hier op aarde?

Tsja..., dan heb je pech gehad. Dikke pech dus! Voor eeuwig verloren, terwijl je toch zo graag door God uitverkoren had willen worden. Je bent bijvoorbeeld 80 jaar naar de kerk geweest, maar nog steeds niet door God uitverkoren... Je wordt nog steeds gezien als een zondaar, die "eeuwige straf" verdient. Dat wordt eeuwig branden in de hel, want dat behoort helaas ook tot het gedachtegoed van reformatorischen.

Sorry, dat ik het zo hard zeggen moet, maar dat is namelijk wel een consequentie van de kerkelijke leer van de uitverkiezing.

Het Woord der predikgin van God aannemen

De lezer van dit artikel moet zelf maar beoordelen of het voorgaande Gods Waarheid is of dat het Waarheid is wat o.a. de apostel Paulus leert, bijvoorbeeld in 2 Thessalonicenzen 2 : 12, 13:

*En betuigden, dat gij zoudt wandelen, waardiglijk **Gode, Die u roept tot Zijn Koninkrijk en heerlijkheid.***

*Daarom danken wij ook God zonder ophouden, dat, als **gij het Woord der prediking van God van ons ontvangen hebt, gij dat aangenomen hebt, niet als der mensen woord, maar (gelijk het waarlijk is) [als] Gods Woord, dat ook werkt in u, die gelooft.***

Wat mij betreft leer de Schrift dit: de mens gaat niet verloren, omdat hij een zondaar is. De mens gaat verloren, omdat hij of zij niet geloofd heeft in de naam van de eniggeboren Zoon van God.

Johannes 3 : 18

*Die in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar **die niet gelooft, is alrede veroordeeld, dewijl hij niet heeft geloofd in den Naam des eniggeboren Zoons van God.***

De zonde der wereld is weggedragen door het Lam Gods, leert de Schrift zegt. Dat is gebeurd. De prijs is betaald. De verzoening is tot stand gebracht. Men wordt alleen geacht dat heilsfeit te geloven. Van God te aanvaarden dat Hij onze schuld betaald heeft. Dat is alles. Geloof in die rechtvaardige God en op grond daarvan wordt je behouden. Als je die rechtvaardige Gods afwijst, dan ga je enkel en alleen op grond daarvan verloren. Dat is Bijbelse waarheid.

Het geloof werkt in u, die gelooft

De Bijbel leert de hele Bijbel door dat God een ieder mens oproept tot geloof te komen. Voor wie die "*prediking van God*" aanneemt, gelooft, want dat staat er, werkt daarna dat geloof "**in u, die gelooft**". Iemand die God op Zijn Woord wil geloven gaat nooit verloren. Die wordt direct, "du

moment" een gelovige en daarmee een wedergeboren kind van God. Rechtstreeks van God heeft dit kind "onvergankelijk leven in Christus" ontvangen en "onvergankelijk" betekent in de Bijbel dat dit leven echt nooit meer beëindigd kán en zál worden. Helemaal niets kan dat bewerkstelligen. Paulus zegt het zo mooi in Romeinen 8 : 38, 39:

*Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen,
Noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.*

Van deze woorden kan iemand, die de prediking van God aanneemt, een gelovige dus, verzekerd zijn, aldus de Paulus aan het einde van zijn geweldige betoog in de eerste 8 hoofdstukken van de Romeinen-brief. Helemaal niets kan ons van Christus Jezus scheiden! Onze uitverkiezing, de Bijbelse uitverkiezing dus, maar ook onze predestinatie (= waartoe wij bestemd zijn, namelijk "aanstelling tot zoon") ligt vast in de persoon van de Here Jezus Christus.

Augustinus, Calvijn en anderen

Als de "Dordtse leerregels" ² iets anders leren dan de Schrift, en dat doen ze zonder enige twijfel, dan kan dat geschrift de prullenbak in. Het is dan volledig onnuttig en zelfs kwalijk, omdat het dwaalleer verkondigt i.p.v. Gods Waarheid. Het maakt niet uit hoeveel mensen vinden dat ze leven en geloven moeten volgens deze leerregels; als het fout is, dan is het fout en kan het weggedaan worden. Het aantal mensen - groot of klein - is nooit bepalend of iets waar is of niet.

Een gereformeerde dominee schreef:

De leer van de uitverkiezing is geen bedenksel van Calvijn of van het calvinisme. Het is ook uitvoerig te vinden in de Heilige Schrift, en doordacht sinds de Vroege Kerk (voornamelijk Augustinus) en in de Middeleeuwen (Thomas van Aquino, Johannes Duns Scotus). Zelfs ook Arminius leerde een dubbele predestinatie (uitverkiezing én verwerping)! De verkiezing kun je in het theologische denken niet overslaan.

Namen van vermeende "voormannen in de kerk"

Alsof het noemen van namen van vermeende "voormannen in de kerk" ook maar enigszins zou kunnen opwegen tegen de Woorden Gods. Die Woorden zijn vanaf het allereerste begin helemaal niet onduidelijk en behoeften en behoeven dus helemaal geen "theologische uitleg" van wie dan ook. Gewoon lezen wat er staat en dát geloven.

Alsof een "geloofsbelijdenis" van een door mensen ingesteld kerkgenootschap van hogere waarde zou zijn dan de Bijbel zelf. Dat kan toch niet waar zijn? Iedere serieuze gelovige zal zeggen: nee, dat kan niet zo zijn. En toch is dat wat er in de praktijk gebeurt. Op tal van onderwerpen en ook wat betreft het onderwerp "Gods uitverkiezing".

² Bron internet: *De Dordtse Leerregels geven de uitspraken weer van de Synode van Dordrecht (1618-1619) over een aantal onderdelen van de leer van de kerk die in discussie waren gebracht door de zogeheten Remonstranten. Het gaat vooral om de vraag of mensen uit zichzelf kunnen kiezen vóór God of niet (de vrije wil van de mens). Hoe komt het dat mensen zo verschillend reageren op het evangelie? Ligt dat aan de mensen of speelt God zelf daar de beslissende rol in (uitverkiezing)?*

"Het is ook uitvoerig te vinden in de Heilige Schrift", is een uitspraak die totaal niet waar te maken is. Sterker nog: **de kerkelijke leer van de uitverkiezing, "doordacht" door Augustinus, Calvijn en nog meer personen, is nergens in de Heilige Schrift te vinden.**

Moeilijk te doorgronden

De leer der uitverkiezing, zoals de kerken die verkondigen, is nogal lastig te volgen en te begrijpen, mede omdat die ook niet overal eenduidig is. Dat is mijn conclusie, na er aardig wat over gelezen te hebben. Het is vooral wollig taalgebruik, dat zou moeten aangeven hoe intelligent men wel is. Zo komt het in ieder geval bij mij over.

Persoonlijk heb ik er geen respect voor, omdat het niets anders is dan "kerkje spelen" en een flagrante vorm van "eigengemaakte godsdienst", waarbij de mens zich bóven het Woord Gods verheft. Waarbij de ene mens, die zich gelovige noemt en zegt Gods wil te doen, de andere mens "de baas" speelt. In ieder geval in de praktijk.

Het is net als met [de drie-eenheidsleer](#) van dezelfde kerken. Men wil maar het mysterieuze, dat onbegrijpelijke, behouden. Voor "de gewone gelovige" moet het allemaal niet te begrijpelijk worden. Stel je voor..., wat moeten dan al die theologen, die van het "hoeden van de kudde" hun goedbetaalde werk hebben gemaakt? Hoe hou je dan zo'n kerkgenootschap of organisatie bij elkaar en in stand?

Ik heb uw werken niet vol bevonden

U merkt dat ik bepaald geen "hoge pet" op heb van de voortbrengselen van de reformatie, waarvan ik overigens heel blij ben dat die heeft plaatsgevonden. Dat was hard nodig toen. Maar het is zoals de Heer in Openbaring 2 : 1-6 laat optekenen door Johannes: het is "*niet vol gevonden voor God*". Het reformatiewerk is niet afgemaakt en daarom zitten we tot aan vandaag toe opgescheept met zoveel dwaalleer.

God heeft inderdaad voorkennis en weet hoe "het verloop der dingen is". Hij noteert daarover het e.e.a. in Zijn Woord. De boodschap aan Sardis past naadloos op de tijd van de reformatie en die situatie bestaat nu nog in onze tijd.

En schrijf aan den engel der Gemeente, die te Sardis is: Dit zegt, Die de zeven geesten Gods heeft, en de zeven sterren: Ik weet uw werken, dat gij den naam hebt, dat gij leeft, en gij zijt dood.

*Zijt wakende, en versterk het overige, dat sterven zou; **want Ik heb uw werken niet vol gevonden voor God.***

Gedenk dan, hoe gij het ontvangen en gehoord hebt, en bewaar het, en bekeer u. Indien gij dan niet waakt, zo zal Ik over u komen als een dief, en gij zult niet weten, op wat ure Ik over u komen zal.

Doch gij hebt [enige] weinige namen ook te Sardis, die hun klederen niet bevlekt hebben, en zij zullen met Mij wandelen in witte [klederen], overmits zij het waardig zijn.

Die overwint, die zal bekleed worden met witte klederen; en Ik zal zijn naam geenszins uitdoen uit het boek des levens, en Ik zal zijn naam belijden voor Mijn Vader en voor Zijn engelen.

Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de Gemeenten zegt.

Les 86 - Openbaring zegt over Sardis:

Geschiedkundig hebben wij hier de protestantse hervorming, officieel beginnend in 1517. Van Thyatire was gezegd: "Zij wil zich niet bekeren" (vs.21). Een breuk was onvermijdelijk.

Zedelijk hebben wij in Sardis wel de Reformatie, maar niet in haar lieflijk begin. Zij was tot stilstand gekomen, versteend. De geschiedenis bewijst dit. Na een heerlijk begin kwam er een spoedig einde aan de protestantse beweging. Er ontstonden allerlei leergeschillen. De kerk had de naam te leven, maar was dood. Er was geen groei meer.

De elementaire waarheden die door de "vaders van de Reformatie" waren herontdekt, raakten versteend tot starre geloofsbelijdenissen en maakte elke toevoeging van herontdekte waarheden onmogelijk.

Vandaar de waarschuwing: "Ik heb uw werken niet vol (volmaakt) bevonden voor God" en "Gedenk dan, hoe gij het ontvangen en gehoord hebt".

Maar ook hier is een overblijfsel: "Doch gij hebt enige weinige namen ook te Sardis, die hun klederen niet bevlekt hebben."

"Klare wijn"

De Bijbel schenkt, in tegenstelling tot de kerkelijke instituten, "klare wijn" op het gebied van Gods uitverkiezing. Zoals eerder al betoogt: daar is helemaal niks mysterieus aan. Het is zo helder als wat, dat God een ieder die oprecht gelooft in Zijn Woord, eeuwig leven geeft. Niet "ooit-eens-een-keer", maar direct bij dat tot geloof komen.

Cruciale denkfouten

Het is in dit artikel niet mijn bedoeling om de kerkelijke leer (of leren) van uitverkiezing verder te ventileren. Wie het weten wil, kan er zelf onderzoek naar doen. Inclusief de uitermate zwakke onderbouwing vanuit de Schrift. Die kan er eenvoudigweg voor deze leer niet zijn en ... die is er dan ook niet.

[Zie de 6 appendices over Bijbelteksten](#) die aangevoerd worden om de kerkelijke leer van uitverkiezing te bevestigen.

Voor wie de inhoud van de Bijbel kent, moet het dan toch opvallen dat er nogal wat cruciale denkfouten worden gemaakt. Op basis van verkeerde aannames, bijvoorbeeld dat het "zondeprobleem" toch nog zou bestaan, terwijl de Bijbel leert dat dit voor altijd, en voor héél de mensheid, is opgelost door het sterven van de Here Jezus aan het kruis, ontwikkelt men dan een verkeerde leer over Gods genade, de zaligheid, Gods wil, Gods voorkennis, de "vrije wil" van de mens, predestinatie, verlossing van de zondes Schuld en zo nog meer.

Over genade spreken, maar leven onder "de wet"

Het Evangelie Gods vertelt ons dat een gelovige uit het Nieuwe Verbond zou leven, als Nieuwe Mens in de Nieuwe Schepping, waarvan de opgestane Here Jezus Christus de Eersteling is. Dus niet meer het "oude" aanhangen, maar alleen dat Nieuwe, dat gegeven is aan allen die geloven sinds de Opstanding.

Het "oude" wordt in de Bijbel "wet" genoemd en het Nieuwe "Genade". De bedoeling is dat een gelovige leeft uit alléén de Genade Gods. Alleen zo kan de gelovige het Woord Gods verstaan en in zijn hart laten werken.

Een bedekking op het Woord Gods

Als de gelovige "de wet", het "oude" hanteert, in welke mate dan ook, dan komt er een "bedekking" op het Woord Gods. Dan wordt de Waarheid niet meer, op z'n minst niet meer volledig, gezien. Dat moeten we voorkomen en dat is dan ook de boodschap van met name Paulus in zijn brieven. Regelmatig in krachtige woorden, want het aanvaarden van alléén leven onder het Nieuwe Verbond is ontzettend groot. Bijvoorbeeld in Galaten 3 : 1-6:

O gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd, dat gij der waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn; denwelken Jezus Christus voor de ogen te voren geschilderd is geweest, onder u gekruist zijnde?

Dit alleen wil ik van u leren: hebt gij den Geest ontvangen uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs?

Zijt gij zo uitzinnig? Daar gij met den Geest begonnen zijt, voleindigt gij nu met het vlees? Hebt gij zoveel tevergeefs geleden? Indien maar ook tevergeefs!

Die u dan den Geest verleent, en krachten onder u werkt, [doet Hij] dat uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs?

Gelijkerwijs Abraham Gode geloofd heeft, en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend;

Zijt gij zo uitzinnig?

Paulus zegt in feite: Zijn jullie nou helemaal gek geworden om terug te keren naar het "oude"? De "prediking des geloofs" heeft van hen wedergeboren kinderen Gods gemaakt, want Paulus spreekt in zijn brieven enkel tot gelovigen, en dan nog gaan ze terug naar de "oude mens". Hoe bizar is dat? "Zijt gij zo uitzinnig?", roept Paulus. Zijn jullie nou zo buiten zinnen geraakt, dat je het Nieuwe (de Geest), omruilt voor het "oude" (het vlees)?

Dit beginsel ligt fundamenteel aan de wortel van al die kerkelijke dwaalleren die het Woord der Waarheid in de weg staan. Kennelijk is de kans aanwezig dat de gelovige "de waarheid, die Christus gegeven heeft, niet gehoorzaam is". Waarom? Omdat de gelovige in kwestie in de praktijk terugkeert naar het "vlees", naar "de werken der wet". En dus leert Paulus: Hou alleen vast aan de "prediking des geloofs", net zoals Abraham God geloofd heeft op Zijn Woord, op Zijn prediking. Abraham werd het tot rechtvaardigheid gerekend en voor de gelovige in deze tijd geldt precies hetzelfde.

De bedekselen der schande

Aan de voornamelijk vleselijk ingestelde Korinthiërs, die wel degelijk gelovigen en dus behouden waren voor de eeuwigheid, schrijft Paulus in 2 Korinthe 4 : 2:

Maar wij hebben verworpen de bedekselen der schande, niet wandelende in arglistigheid, noch het Woord Gods vervalsende, maar door openbaring der waarheid onszelven aangenaam makende bij alle gewetens der mensen, in de tegenwoordigheid Gods.

De studie [2 Korinthe op de website van Vlichthus](#) vermeldt dit over dit vers:

De **schandelijke bedekselen** gaat dus niet over de zonden van de mens die men probeert geheim te houden, maar over **dat men Bijbelse waarheid probeert bedekt te houden**. Heel veel Bijbelse waarheid ligt volstrekt open en is zo simpel als $1 + 1 = 1$, maar juist over dat soort zaken bestaat altijd discussie, om het maar niet te hoeven aanvaarden. Om te kunnen zeggen dat er ook mensen zijn die er anders over denken.

Ik meen dat dit het geval is bij al die kerkelijke dwaalleren ("het Woord Gods vervalsende") waar we maar niet van af kunnen komen. Het zijn "bedekselen der schande" en wie daarmee te maken heeft, moet er zo snel mogelijk van af zien te komen. Voor z'n eigen bestwil. Weg ermee en vervolgens het Woord Gods aanvaarden zoals het is. De simpele Bijbelse Waarheid tot je nemen en daaruit leven. Dat is niet moeilijk, dat is niet zwaar, want de Here Jezus beloofde tijdens Zijn periode op aarde al in Mattheüs 11 : 28-30:

*Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en **Ik zal u rust geven**.
Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en **gij zult rust vinden voor uw zielen**.
Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht.*

Wie werkelijk denkt dat hij of zij door God geroepen moet worden, i.p.v. zelf tot geloof te komen, heeft absoluut geen rust in het praktische leven, want dat betekent de uitdrukking "voor uw zielen" in de Bijbel.

Er is evenmin geen rust voor degene die werkelijk denkt dat het door God gegeven eeuwig leven, uit genade, uit en in geloof, weer kan worden afgenomen, of zoiets.

Ook dat is een dwaalleer die voor niets anders zorgt dan onrust, terwijl de Here Jezus ons alreeds de volledige rust heeft gegeven. Maar dan moeten we die rust wel aanpakken, anders hebben we er nog niks aan.

Wedergeboorte van "nieuwgeborene kinderkens"

Bij de kerkelijke leer van uitverkiezing blijkt dat het verdraaien (bewust of onbewust) van de Bijbelse leer omtrent de wedergeboorte van de oude mens tot Nieuwe Mens, een grote rol speelt.

Daar is de bedekking op het Woord Gods weer, omdat men van de door de Here Jezus in Johannes 3 uitgelegde wedergeboorte uit geestelijk water, iets totaal anders maakt dan de Here Jezus in alle eenvoud uitlegt. In de Bijbel is wedergeboorte, net als in het leven in "het vlees", het begin van alles. Daarna moet het kindeken, de baby, die nog helemaal "leeg" is, opgroeien; uiteindelijk tot volwassenheid. Het begint met:

*En, als nieuwgeborene kinderkens, **zijt zeer begerig naar de redelijke onvervalste melk**, opdat gij door dezelve moogt opwassen;*

Aldus de apostel Petrus in 1 Petrus 2 : 2. Het leren dat leven uit de Genade Gods betekent dat alléén het Nieuwe Leven geleefd wordt en niet "de wet", "het vlees" of "de eerste beginselen dezer wereld", behoort tot "**de redelijke onvervalste melk**" in de Bijbel. Die prediking heeft een zojuist wedergeboren kind van God dus nodig om te kunnen "**opwassen**" (opgroeien). Alles wat anders aan "voedsel" aangeboden wordt is fout!

Wedergeboorte is een "proces" volgens de kerkelijke leer

De eerder geciteerde dominee noteert het volgende:

*Als je dan inderdaad niet meer het kwade maar het goede wil, dan is dat een blijk van Gods wedergeboorte en genade. Dan is het Gods werk in jouw hart. **Het proces van wedergeboorte blijft een goddelijk geheim.** Dat kunnen en behoeven we niet te doorgronden (Dordtse leerregels III/IV, 13).*

Daarmee is, verwijzend naar de vermaledijde Dordtse leerregels, er ineens sprake van wedergeboorte als een "proces". Dus niet als een eenmalige gebeurtenis aan het begin van het leven van de Nieuwe Mens, maar een tijd nemend "proces" (voor iedereen anders) in het leven van de oude mens, "in het vlees" dus. Daarmee is het begrip "Nieuwe Schepping in Christus", "nu al gezet met Christus in de hemel", aldus Paulus in Efeze 1 en 2, compleet weggewerkt. Maar de Schrift leert in 2 Korinthe 5 : 17:

*Zo dan, indien **iemand in Christus is, die IS een nieuw schepsel**; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden.*

Aan het kruis van Golgotha weggedaan

Hoe je erbij komt dat wedergeboorte een proces in de oude mens is, dat op een bepaald moment wordt "afgerond", of zoiets, ontgaat mij geheel. Dat kan nooit het geval zijn, want onze "oude mens" (inclusief de zonde en de zonden) en ook (juridisch) zelfs de gehele "oude schepping", zijn wat God betreft al 2000 jaar geleden aan het kruis van Golgotha weggedaan. 2 Korinthe 5 : 15:

*Als die dit oordelen, dat, indien **Eén voor allen gestorven is**, zij dan **allen gestorven zijn**. En **Hij is voor allen gestorven**, opdat degenen, die leven, niet meer zichzelf zouden leven, maar **Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is**.*

Er is - van God uit gezien - helemaal geen "proces op weg naar geloof" mogelijk in de "oude mens", het schepsel in Adam. Voor alle in het vlees geboren mensen, behept met de zondige natuur en dus ook met de zonden, is de Here Jezus gestorven. Daarna is Hij opgestaan voor degenen die het leven zouden leven van "*Die voor hen gestorven en opgewekt is*". Zulke mensen heten gelovigen!

God ziet alleen de Nieuwe Schepping in Christus

De Ware God houdt geen rekening meer met "het oude". Hij ziet alleen de Nieuwe Schepping in Christus, bestaande uit het Hoofd (Christus) en het Lichaam (de gelovigen in Hem). God ziet ons in Christus. Wij zijn met Hem één Plant geworden. (Romeinen 6 : 5) Een ieder die gelooft in de Christus hééft deel gekregen aan Christus; zonder uitzondering.

Deze boodschap is niets anders dan "*de redelijke, onvervalste melk*", (1 Petrus 2 : 2) maar kennelijk heeft men in kerkelijke kringen ook dit niet tot zich genomen. Als men "de melk" niet heeft genuttigd, hoe moet men dan aan "vast voedsel" toekomen? Hebréeën 5 : 11b-14:

*... **dewijl gij traag om te horen geworden zijt.***

*Want gij, daar gij leraars behoortet te zijn vanwege den tijd, hebt wederom van node, dat men u lere, welke de eerste beginselen zijn der woorden Gods; **en gij zijt geworden, [als] die***

melk van node hebben, en niet vaste spijs.

Want een ieder, die der melk deelachtig is, die is onervaren in het woord der gerechtigheid; want hij is een kind.

*Maar **der volmaakten is de vaste spijs**, die door de gewoone de zinnen geoefend hebben, tot onderscheiding beide des goeds en des kwaads.*

Hoe is het toch mogelijk dat zovele "kerkelijken" het nog steeds hebben over "de effecten van de zondeval", en zich daardoor laten hinderen om tot God te gaan, terwijl God dat probleem Zélf al lang geleden heeft opgelost. De boodschap dat God de zonde, en de onvermijdelijk daaraan verbonden dood, alreeds eens en voor altijd overwonnen heeft, is uitgesproken om te geloven en niet om te verwerpen. Paulus zegt in 2 Korinthe 5 : 19:

*Want **God was in Christus** de wereld met Zichzelve verzoenende, **hun zonden hun niet toerekenende**; en heeft het woord der verzoening in ons gelegd.*

God rekent niet meer met het zondeprobleem. Dat is weggedaan en niet meer aan de orde. De Nieuwe Schepping in Christus is daarvoor in de plaats gekomen, eindigend in "nieuwe hemelen en nieuwe aarde", (o.a. 2 Petrus 3 : 13) volgens Zijn beloften en Zijn "Plan der eeuwen".

1 Petrus 3 : 18:

Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; Die wel is gedood in het vlees, maar levend gemaakt door den Geest;

Efeze 2 : 5, 6

*Ook **toen wij dood waren door de misdaden, heeft [ons] levend gemaakt met Christus;** (uit genade zijt gij zalig geworden)
En heeft [ons] mede opgewekt, en **heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus;***

Dat alles is geregeld in Gods Plan van vóór "de nederwerping der wereld". Daarin zit de "voorbesteding" voor allen die geloven in Zijn beloften. Het enige dat gevraagd wordt van de mens is om Zijn Woord in het hart te geloven en Christus te aanvaarden als de Verlosser, de Heiland, als het Lam Gods, de Hogepriester van het Nieuwe Verbond, de Koning van het Koninkrijk Gods en wat Hij nog meer is.

Op deze manier tot geloof komen is de bekering van een heilloze weg. Dat is de bekering die God vraagt ("**bekeert u**") terwijl Hij "**de tijden der onwetendheid overzien hebbende**", verkondigde dat alle mensen zich zouden bekeren. In Handelingen 17 vertelt Paulus dit in zijn rede in Athene:

God dan, de tijden der onwetendheid overzien hebbende, verkondigt nu allen mensen alom, dat zij zich bekeren.

Een ieder kan tot God komen. Dat is ook wat Hij wil. Inmiddels is het wel heel duidelijk dat niet bepaald alle mensen zich bekeerd hebben of dat van plan zijn te doen. Het blijft altijd maar een "overblijfsel".

Maar het is in ieder geval zwaar ongepast als er nu nog over dat zondeprobleem van de mens wordt gesproken als oorzaak dat een mens niet tot geloof kán komen en dat hij of zij maar rustig moet afwachten "hoe God wikt en beschikt".

Elk mens is dood voor de zonde en daarmee is elk "mens in Adam" (de "natuurlijke mens") dood voor God. Alleen de gelovige in de Here Jezus Christus, de Nieuwe Mens, is levend gemaakt (in Gods ogen) in Hem. Die heeft deel gekregen aan Zijn onvergankelijk leven. God noemt de gelovige "volmaakt in Christus".

Aanvaard dit en stop met stellen dat een mens niet zélf tot geloof zou kunnen komen vanwege de zonde in hem. Kolossenzen 2 : 7-14 is hartstikke duidelijk:

*Want hoewel ik met het vlees van [u] ben, nochtans ben ik met den geest bij u, mij verblijdende en ziende uw ordening, en de vastigheid van **uw geloof in Christus**.*

*Gelijk **gij dan Christus Jezus, den Heere, hebt aangenomen**, wandelt [alzo] in Hem;*

***Geworteld en opgebouwd in Hem**, en bevestigt **in het geloof**, gelijkerwijs gij geleerd zijt, overvloedig zijnde in hetzelfde, met dankzegging.*

Ziet toe, dat niemand u als een roof vervoere door de filosofie, en ijdele verleiding, naar de overlevering der mensen, naar de eerste beginselen der wereld, en niet naar Christus;

*Want **in Hem woont al de volheid der Godheid** lichamenlijk;*

*En **gij zijt in Hem volmaakt**, Die het Hoofd is van alle overheid en macht;*

In Welken gij ook besneden zijt met een besnijdenis, die zonder handen geschiedt, in de uittrekking van het lichaam der zonden des vleses, door de besnijdenis van Christus;

*Zijnde **met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met [Hem] opgewekt zijt** door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft.*

*En **Hij heeft u, als gij dood waart in de misdaden**, en [in] de voorhuid uws vleses, **mede levend gemaakt met Hem**, al [uw] misdaden u vergevende;*

***Uitgewist hebbende het handschrift, dat tegen ons was**, in inzettingen [bestaande], hetwelk, [zeg ik], enigerwijze ons tegen was, en heeft datzelve uit het midden weggenomen, hetzelfde **aan het kruis genageld** hebbende;*

"Het handschrift, dat tegen ons was", is "aan het kruis genageld". Het is weg! Voorbij. Het oude is Nieuw geworden. Nogmaals 2 Korinthe 5 : 17:

*So dan, **indien iemand in Christus is**, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, **ziet, het is alles nieuw geworden**.*

Gevolgd door:

*En al deze dingen zijn uit **God, Die ons met Zichzelfen verzoend heeft door Jezus Christus**, en ons de bediening der verzoening gegeven heeft.*

*So zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: **laat u met God verzoenen**.*

*Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, **opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem**.*

God Zelf heeft álles geregeld. Hij heeft de eerste, en álle noodzakelijke, stappen gezet waardoor de mens zich met Hem kan verzoenen. Waardoor de mens met Hem vrede kan hebben. Het probleem van de "zondesschuld" is door Hem persoonlijk opgelost via Degene die "zonde voor ons

gemaakt" is. Niks staat er meer in de weg om tot God te komen. Wij mogen komen tot de "*Troon der genade*", aldus Paulus in Hebrëen 4 : 16.

Nu is het aan de individuele mens om de volgende stap te zetten op de weg naar verzoening met God. Dat is niet lidmaatschap van een door mensen ingesteld instituut. Het kan ook niet bereikt worden met eigen werken.

Afwachten of God toch nog iets extra's gaat doen, is onzinnig. Alleen actief geloven in de Woorden Gods, in dé Naam Here Jezus Christus, is de stap die gezet moet worden. Anders is er geen behoud, geen Nieuw Leven in Christus. Petrus in Handelingen 4 : 12:

*En de zaligheid is in geen anderen; want **er is ook onder den hemel geen andere Naam, die onder de mensen gegeven is, door welken wij moeten zalig worden.***

Paulus zegt in Romeinen 10 : 10:

*Want **met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid** en met den mond belijdt men ter zaligheid.*

Het begint altijd met geloof alleen, waarna de logische weg is dat te belijden met de mond.

Wedergeboorte volgens de Here Jezus

Het is niet voor niks dat de Here Jezus aan Nicodémus bij Zijn uitleg wat "wedergeboorte" ("van boven geboren worden") inhoudt, het voorbeeld van een "geboorte in het vlees" gebruikt. Zoals het één is, is het andere ook, maar dan met "geestelijk water", staat er. (Johannes 3 : 1-8)

Dus zoals de "natuurlijke mens" op een bepaald - eenmalig - moment in de tijd geboren wordt uit het letterlijke vruchtwater van zijn aardse moeder, op dezelfde wijze wordt de "geestelijke mens" op een bepaald moment (als hij tot aanvaarding van de Christus komt) geboren uit "geestelijk water". Uit water, als beeld van dat wat leven voortbrengt, maar dan onzienlijk (geest is nu eenmaal onzienlijk) én van hogere orde, uit God namelijk.

"Wie wederom geboren is, ... is uit de Geest geboren", leert de Here Jezus persoonlijk. Helemaal niks wijst in Zijn woorden op een of ander geleidelijk proces. Nee, gewoon geboren worden; pats boem, met een heel leven nog voor zich. Onvergankelijk leven, eeuwig leven dus. Jakobus, de "broeder des Heeren" gebruikt ook klare taal in Jakobus 1 : 12:

***Naar Zijn wil heeft Hij ons gebaard** door het Woord der waarheid,*

Waarom moet zo'n waarheid veranderd worden in de leugen dat het zou gaan om een "proces". Als dat zo zou zijn, dan had Jakobus, geleid door de Heilige Geest, wel een ander woord kunnen vinden. Bijvoorbeeld "gevormd" of "doen worden" of iets dergelijks. Dat doet hij echter niet. Hij gebruikt het woord "gebaard", juist omdat dit "een eenmalige gebeurtenis" is aan het begin van het Nieuwe Leven van de gelovige in Christus.

Daarna is er wel een "proces". De apostel Paulus heeft het daar over in de eerste verzen van Romeinen 12, waar hij spreekt tot gelovigen en dat betekent dat hij spreekt tot degenen die al wedergeboren zijn. Alles wat Paulus in zijn brieven aanbeveelt is van toepassing op alreeds wedergeboren gelovigen en niet op mensen die daar naar toe "op weg" zouden zijn.

De rest heeft pech?

De geciteerde theoloog reageert op iemand die i.v.m. uitverkiezingsleer zich afvraagt:

Als God zoveel van de wereld houdt, dan kiest Hij er toch niet een paar uit die zalig mogen worden en de rest heeft pech? En je hebt toch geen eigen verantwoordelijkheid als God alles al van eeuwigheid heeft vastgelegd?

Dat is naar aanleiding van Johannes 3 : 16:

*Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, **opdat een ieder die in Hem gelooft**, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.*

Hier staat níet een ieder die gelooft en bovendien ook uitverkoren is. Nee, want iemand die gelooft, hééft daarmee deel aan Gods verkiezing. Daarom hoeft het niet apart vermeld te worden en dat gebeurt dan ook niet in dit vers.

De theoloog in kwestie antwoordt o.a.:

De oproep tot geloof (Johannes 3 : 16) heeft dus wel degelijk zin. Het laat zien dat ons ongeloof eigen schuld is omdat we vrijwillig ongelovig zijn; en het laat zien dat wie gelooft, uitverkoren is en daarmee zeker van Gods eeuwige genade.

Ik weet niet of het zo bedoeld is, maar het staat hier wel goed. Namelijk éérst geloven en dan ben je - automatisch - uitverkoren in Christus. Want God had Christus uitverkoren en "*al Zijn heiligen met Hem*". (1 Thessalonicenzen 3 : 13) Dan ben je een lid van Zijn Lichaam, een levende steen van het Huis Gods, lid van de Gemeente Gods. Dan héb je het onvergankelijke leven gekregen als wedergeboren kind van God, op weg naar "het zoonschap", de beloofde erfenis, oftewel "het kleet", dat in "de Dag van Christus" uitgereikt zal worden aan de gelovigen die Hem liefhebben, d.w.z. Hem dienen. Dát is wel de afsluiting van een proces, namelijk dat van wedergeboren worden tot kind van God en daarna opgroeien tot "volwassen man", oftewel tot "volkomen man" in Christus, zoals Paulus dat leert in Efeze 4 : 13:

Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid (= eenheid) des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus;

Ook dat dienen is om te beginnen een kwestie van Hem geloven inzake alles wat Hij gesproken heeft, zodat Hij kan doen wat Paulus aan de gelovigen te Filippi schrijft:

*Want het is **God, Die in u werkt beide het willen en het werken**, naar Zijn welbehagen.*

God werkt alleen "*het willen en het werken*" in ons nádat we tot geloof gekomen zijn. Dat is naar "*Zijn welbehagen!*" God werkt alleen in, aan en door gelovigen en niet in of aan ongelovigen.

Het is niet: God moet u eerst maar eens uitkiezen voor dat Werk Gods aan u. En als Hij dat niet doet, dan is dat Zijn goed recht en hebt u "vette pech", om het reformatorisch gedachtegoed maar eens modern weer te geven. Dat is een absolute dwaalleer! Een onterecht en totaal ongepast doodvonnis voor de mens, maar dan wel geheel uit de koker van mensen en niet van God Zelf, want God "is een Beloner van wie Hem zoekt". Hebreëën 11 : 5:

*Maar zonder geloof is het onmogelijk [Gode] te behagen. **Want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is, en een Beloner is dergenen, die Hem zoeken.***

Conclusies

1. De kerkelijke leer van de uitverkiezing is geheel anders dan de Bijbelse leer van uitverkiezing.
2. De kerkelijke leer is dat God iemand moet uitverkiezen om tot geloof te komen tot behoud en zaligheid. Een mens kan dus niet uitverkoren worden en verloren gaan.
3. De Bijbelse leer is dat een ieder die gelooft, dat is een "activiteit" (maar geen werk) van de mens, in de Here Jezus Christus uitverkoren is tot behoud en tot zaligheid.
4. De reformatorische kerkgenootschappen, die de kerkelijke leer van uitverkiezing leren, zien de eenvoudige Bijbelse leer van uitverkiezing niet, omdat er voor hen een bedekking op het Woord Gods ligt.
5. Die bedekking is het gevolg van dat men Bijbelse waarheden niet, of niet ten volle, accepteert vanwege o.a.:
 - a. Het bedenken en leren van de kerkelijke leer van de uitverkiezing inzake het tot geloof komen van elk mens, ten koste van de Bijbelse leer van uitverkiezing op grond van geloof alleen.
 - b. Het ondergeschikt maken van Gods genade aan het hanteren van "de wet", de eigen wet vooral, die opgelegd wordt aan de leden van de kerken.
 - c. Het leren van een drie-enige God. Die onbijbelse leer moet een lid van de kerk aanvaarden in zijn kerkelijke belijdenis, anders is hij niet van Godswege behouden. (Zie artikel 26: <https://www.gkv.nl/geloven/belijdenissen>)
 - d. Een andere lering van de wedergeboorte (een "proces") dan de Here Jezus leerde, waardoor in feite de Bijbelse wedergeboorte ontkend wordt.
 - e. Het ontkennen dat God het probleem van de zondes Schuld al op Golgotha heeft opgelost, waardoor men de kerkleden steeds wijst op de zonde en hun zonden.
 - f. Het niet (willen) weten - en daaruit dus niet leven - dat een gelovige in Christus deel is geworden van de Nieuwe Schepping in Christus en dat hij met Christus nu al gezet is in de hemel, als lid van Zijn Lichaam.

Er zijn nog wel meer "zelfbedachte leringen" aan te wijzen in de reformatorische kerken, bijvoorbeeld de kinderdoop, de macht van ouderlingen, het "kerkelijk tuchtrecht", waarbij onterecht verwezen wordt naar de Bijbel voor wat niet mag en wel moet.

Vanwege "eigengemaakte godsdienst", door de voorkeur te geven aan eigen filosofieën en die ook nog eens dwingend op te leggen aan anderen, ziet men het Licht van de Bijbel niet. Dat is te merken aan hoe men leeft en wat men leert. Bepaald verstandig is het niet om in het "diensthuis van de reformatorische kerken" te blijven. Deze "legerplaats" kan men beter verlaten om zich volledig onder Gods genade te kunnen stellen. De woorden van de apostel Paulus in Hebreeënen 13 : 13 zijn ook daarop van toepassing:

*Zo laat ons dan **tot Hem uitgaan** buiten de legerplaats, ...*

Appendix 1 - Johannes 6 : 44 - "tenzij dat de Vader hem trekke"

Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage.

Dit vers wordt aangehaald door degenen die de kerkelijke leer van uitverkiezing leren met de redenatie dat je maar moet afwachten of de Vader je trekt en als dat niet zo is, "tsja..., dan kunnen wij daar niks aan doen..." Dat is echter een totaal onterechte conclusie, als we de rest van het hoofdstuk, en de rest van de Bijbel, beschouwen.

Zomaar een Bijbelvers uit de context halen, om daarmee geheel iets anders te leren dan in de hele Bijbel geleerd wordt over zo'n cruciaal onderwerp als hoe een mens behouden wordt en eeuwig leven krijgt, kan natuurlijk niet.

De Bijbel is een consistent schrijven van God Zelf. Als de conclusie werkelijk zou zijn dat de Vader ongelovige mensen tot geloof moet trekken, omdat de mens niet zélf tot geloof kan - of zelfs mag - komen, dan moet dat elders in de Bijbel ook zo gevonden worden. Niet sporadisch, maar vaak. Inderdaad..., dat gebeurt dus niet.

Dat is juist wél het geval bij het feit dat de mens in kwestie éérs tot geloof, tot aanvaarding, moet komen van wat God gesproken heeft. Dat is van alle tijden in de Bijbel. En sinds de opstanding van de Here Jezus moet (er is geen andere weg...) een mens tot geloof komen in de Zoon (= Erfgenaam) van God. Wij kennen Hem als Here Jezus Christus.

De eenvoudige conclusie v.w.b. Johannes 6 : 44 is dan ook deze:

álle gelovigen worden door de Vader tot de Zoon getrokken.

Dat is kennelijk de betekenis van de uitdrukking in vers 44. Wij worden tot de Christus, tot de Zoon, getrokken wanneer wij in Christus geloven. Ná dat geloven worden wij met Hem verbonden.

Dat "tot Mij komen", blijkt in vers 54 het "eten van Mijn vlees en het drinken van Mijn bloed", dat van de "Zoon des mensen", te zijn:

Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage.

Dit "deel hebben aan" betekent niets anders dan: "in Hem geloven", aldus vers 40.

De "Zoon des mensen", dat is dus de Zoon (Erfgenaam) van Adam, wordt al genoemd in vers 27:

*Werkt niet [om] de spijs, die vergaat, maar [om] de spijs, die blijft tot in **het eeuwige leven, welke de Zoon des mensen ulieden geven zal**; want Dezen heeft God de Vader verzegeld.*

Vers 40:

*En dit is de wil Desgenen, Die Mij gezonden heeft, **dat een ieder, die den Zoon aanschouwt, en** (= namelijk) **in Hem gelooft**, het eeuwige leven hebbe; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage.*

Net als met de "vurige slangen" in de tijd van Mozes, (Numeri 21; Johannes 3 : 14-16) moet men omhoog kijken naar de Hemel en daarvan wordt hier gezegd dat deze Jezus daaruit is neder-

gedaald. Hij is gezonden door de Vader, met Wie Hij overigens Eén is, aldus Johannes 10 : 30: "*Ik en de Vader zijn één*".

Ik zal hem opwekken ten uitersten dage

We hebben inmiddels 3 van de 4 keer gehad dat er gesproken wordt over "*Ik zal hem opwekken ten uitersten dage*".³ In volgorde: vers 39, 40, 44 en 54. Als we deze vier Bijbelteksten naast elkaar leggen, dan zien we dat het eerste deel van elk vers zegt over wie dat "opwekken" gaat:

Vers 39: Degenen die de Vader aan de Zoon gegeven heeft.

Vers 40: Een ieder die de Zoon aanschouwt, namelijk in Hem gelooft.

Vers 44: Degenen die door de Vader tot de Zoon "getrokken" worden.

Vers 54: Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, (gelovigen) en dus het eeuwige leven hebben.

Uit de vergelijking van deze verzen blijkt dat degenen die in vers 44 bedoeld worden, de **gelovigen** zijn uit vers 40. Dat zijn degenen die het eeuwige leven hebben, uit vers 54. En dat zijn ook degenen die de Vader aan de Zoon gegeven heeft, in vers 39.

Op deze manier weten we het antwoord op de vraag: Wie zijn degenen, in vers 44, die de Vader tot de Zoon trekt? Het antwoord is eenvoudig: dat zijn de gelovigen en dus níet degenen die tot geloof getrokken zouden moeten worden.

De cirkel is weer rond als we vers 39 er naast leggen:

*En dit is de wil des Vaders, Die Mij gezonden heeft, **dat al wat Hij Mij gegeven heeft**, Ik daaruit niet verlieze, maar hetzelfde opwekke ten uitersten dage.*

Hier gaat het over **de gelovigen** ("*al wat Hij Mij gegeven heeft*") die de Vader aan de Zoon geeft. Ook in dit vers gaat het op geen enkele manier over de uitverkiezing tot geloof van mensen.

Conclusie

De mens wordt alleen tot de Christus getrokken - aan Hem toegevoegd - wanneer hij of zij in Christus gelooft.

Dat is "de volgorde der dingen" en ook volkomen in overeenstemming wat de Schrift op zoveel plaatsen leert. Men moet de Zoon eerst aanvaarden en dan zal men met Hem verbonden worden, of "tot Hem gebracht worden"

"*Tenzij dat de Vader hem trekke*" zegt dat alleen de gelovige, en niemand anders, door de Vader getrokken wordt om voor altijd met de Zoon verbonden te zijn.

³ De Here Jezus vertelde deze dingen in oudtestamentische tijden. Men wist dat er een "dag" zou komen waarop alle doden geoordeeld zouden worden, omdat "de Zoon des mensen macht gegeven is gericht te houden". (Johannes 5) Daarbij past het viervoudige: "*en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage*." Onder het Nieuwe Verbond, sinds de opstanding van de Here Jezus, is geloof in Hem nog steeds vereist, voor eeuwig leven, maar voor deze gelovigen is er geen "opwekken ten uitersten dage" (op de "Jongste Dag"), omdat een gelovige in nieuwtestamentische tijd "de dood niet zal zien", niet ingaat dus. Johannes 8 : 51

Appendix 2 - Handelingen 13 : 48 - "geordineerd tot het eeuwige leven"

Handelingen 13 : 48. In o.a. de NBG'51-vertaling staat het er zo:

*Toen nu de heidenen dit hoorden, verblijdden zij zich en verheerlijkten het woord des Heren; en allen, **die bestemd waren ten eeuwige leven, kwamen tot geloof;***

Hier staat dat al de heidenen die bestemd waren voor het eeuwige leven, tot geloof kwamen. Zo op het eerste oog lijkt dat een van de weinige bevestigingen van de kerkelijke leer der uitverkiezing te zijn.

Omgedraaide volgorde van woorden

Maar..., zo staat het er niet! De volgorde van de woorden is omgedraaid. In het Grieks staat het precies andersom: "En zoveel als er geloofden, waren **geordineerd** tot het eeuwige leven." In de Statenvertaling staat het wel in de goede volgorde:

*Als nu de heidenen [dit] hoorden, verblijdden zij zich, en prezen het Woord des Heeren; en **er geloofden zovelen, als er geordineerd waren tot het eeuwige leven.***

Al die heidenen, die tot geloof kwamen, ontvingen eeuwig leven. Dus éérs tot geloof komen en dán eeuwig leven ontvangen. Dat is de enige juiste volgorde; ook in dit vers. Er staat "geordineerd" en niet "tevorens verordineerd". Met predestineren heeft het niets te maken. Niemand zei in die tijd: Ja. maar ik moet eerst uitverkoren worden, anders kan ik niet tot geloof komen. Ze geloofden gewoon de prediking van de apostel Paulus.

God verkiest niet dat mensen ongelovig zijn

Handelingen 13 : 48 vers zegt niet dat men "gezet is (bestemd is) om ongelovig te zijn". God verkiest niet dat mensen ongelovig zijn. Net zo min als dat God mensen verkiest om gelovig te zijn. Het is al vrije wil. De Bijbelse uitverkiezing is gebaseerd op geloof. Het is niet een uitverkiezing tót geloof, of uitverkiezing waarna men als gelovige gerekend wordt, maar een uitverkiezing op grond van geloof. De mens komt tot geloof en op grond daarvan is hij uitverkoren.

Niet uitverkoren vanwege ongelooft

Andersom geldt natuurlijk ook. Op grond van ongelooft is men derhalve niet uitverkoren. Vanwege dat ongelooft is de ongelovige gesteld om te struikelen over de Steen. Dat struikelen, niet dat ongelooft natuurlijk, is inderdaad Gods wil. Niet zomaar, maar als vervolg op ongelooft. De verantwoordelijkheid voor dat struikelen ligt bij degene die struikelt.

God heeft niet gewild dat de mens in kwestie ongehoorzaam zou zijn, maar God heeft wel gewild dat de ongehoorzame (= ongelovige) zou struikelen. 1 Petrus 2 : 7 en Jesaja 8 : 14

*U dan, **die gelooft, is Hij dierbaar; maar den ongehoorzamen** [wordt gezegd]: De Steen, Dien de bouwlieden verworpen hebben, Deze is geworden tot een hoofd des hoeks, en **een steen des aanstoots**, en een rots der ergernis;*

*Dan zal Hij [ulieden] tot een Heiligdom zijn; maar tot een steen des aanstoots en **tot een rotssteen der struikeling** den twee huizen van Israël, tot een strik en tot een net den inwoners te Jeruzalem.*

Appendix 3 - Romeinen 9 : 6-24 - "de uitverkiezing van Israël"

De geschiedenissen die hier zo summier even worden aangehaald, getuigen van dezelfde waarheid: dat God kiest wie Hij wil en daarmee ontfermt Hij zich over wie Hij wil. Aan de andere kant verhardt Hij wie Hij wil.

Ook uit deze verzen kunnen we nooit andere conclusies trekken dan die we al getrokken hebben uit andere Schriftgedeelten. Wij mogen namelijk nooit uit één bepaald Schriftgedeelte een conclusie trekken die in strijd is met wat andere Schriftgedeelte leren.

Er zijn Schriftgedeelten die duidelijk zijn en er zijn er die onduidelijk zijn. We beginnen dan met het duidelijke Schriftgedeelte en als we dat begrepen hebben, dan gaan we over naar Schriftgedeelten die misschien wat gecompliceerder zijn. Uit zo'n gecompliceerd Schriftgedeelte mogen wij nooit conclusies trekken die in strijd zijn met wat we dan al geleerd hebben.

In de voorgaande acht hoofdstukken van Romeinen is verteld dat een mens slechts gerechtvaardigd wordt door geloof. Dat wil zeggen dat rechtvaardigheid Gods geopenbaard is "**uit geloof tot geloof**" en dat die rechtvaardigheid, die uit het geloof van Jezus is, komt "*tot allen en over allen die geloven*". Romeinen 3 : 22:

*Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, **tot allen, en over allen, die geloven**; want er is geen onderscheid.*

Niet "tot allen en over allen", sommigen denken dat, maar dat staat er niet. Aan de hand van wat we al geleerd hebben, stellen we vast dat die gelovigen uitverkoren zijn. Het is dus niet andersom. Rechtvaardigheid Gods komt niet tot allen die uitverkoren zijn, waardoor die dan tot geloof komen, God reikt het aan een ieder aan, maar het komt terecht slechts bij degene die in vertrouwen, dat wil zeggen in geloof, de rechtvaardigheid Gods aanvaarden. Zij zijn dan dus de uitverkorenen.

God had Israël uitverkoren

Uit de redenering van Romeinen 1 t/m 8 kan de vraag komen: maar hoe zit het dan? God had toch Israël uitverkoren, maar Israël was toch een ongelovig volk? En het is toch het uitverkoren volk?

Daarover handelt Romeinen 9, 10 en 11, en het antwoord wordt eigenlijk al gegeven in het eerste vers dat dit onderwerp bespreekt, vers 6:

*Doch [ik zeg dit] niet, alsof het woord Gods ware uitgevallen; want **die zijn niet allen Israël, die uit Israël zijn.***

Israël mag dan het uitverkoren volk zijn, maar het blijft zo dat een ongelovige Israëliet niet behouden wordt. Het volk op zichzelf, als geheel, is uitverkoren, maar een ongelovig lid van dat volk is niet uitverkoren en daar is eigenlijk al het hele probleem mee toegelicht. Als je dat in gedachten hebt, krijg je geen enkel probleem met welk vers ook over Israël in de Bijbel.

"Israël" bestaat alleen uit degenen die geloven. De verkiezing van Israël komt echt alleen maar terecht bij een gelovig Israël. Als dat gelovige Israël eigenlijk niet bestaat, omdat maar een deel van Israël gelovig is, betekent het dat die verkiezing slechts toekomt aan het gelovig deel van Israël. Dat bestaat uit degenen die in de toekomst zullen overblijven.

In de voorgaande 8 hoofdstukken van de Romeinen-brief wordt uitgelegd dat slechts gelovigen worden behouden. Daarnaast bestaat wellicht de gedachte, dat ook heel Israël behouden wordt. Nou, zegt Paulus, zo ligt dat niet, want het Israël dat behouden wordt, bestaat echt alleen maar uit gelovigen. Ongelovige Israëlieten worden niet behouden. Wie van nature tot Israël behoort, maar ongelovig is, krijgt geen deel aan de zegeningen die aan Israël beloofd zijn.

God verkoos Israël uit voordat er "een Israël" bestond, want de verkiezing van Israël berust op de roeping van Abraham en dat staat ook in Romeinen 9. God heeft nooit aan ongelovigen gedacht toen hij de beloften deed aan Abraham. Toen Hij de beloften bevestigde via Abraham aan Israël, werd daarbij ook niet aan ongelovigen gedacht en dus staat er: "*want die zijn niet allen Israël. Die uit Israël zijn*".

De naam "Israël" komt alleen toe aan gelovigen, net zoals de zegeningen van Israël. Vandaar dat in Galaten 6 de Gemeente aangeduid wordt als "het Israël Gods".

Alles wat verteld wordt in Romeinen 9 illustreert dat God zelf bepaalt voor wie Zijn beloften bestemd zijn. God bepaalde dat al vóórdat die mensen, aan wie dat beloofd was, leefden. God heeft gekozen vóór dat de mens er maar was, vóór dat we zelfs maar geboren waren. Vóór dat wij iets goeds of kwaads gedaan hadden. Waar waren wij voor "[de grondlegging \(= nederwerping\) der wereld](#)"? Nergens, maar er staat: "*Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld*". (Efeze 1 : 4)

Volgens die uitverkiezing (van vóór de nederwerping der wereld) heeft God gekozen voor Izak en niet voor Ismaël. God had namelijk Izak in gedachte toen Hij koos. Wie had God in gedachten toen Hij zaligheid, eeuwig leven en al die dingen meer, aankondigde? Gelovigen natuurlijk!

In Romeinen 6 : 23 noteert Paulus de volgende Waarheid:

*... maar **de genadegift Gods is het eeuwige leven**, door Jezus Christus, onzen Heere.*

*Door Jezus Christus onzen Heere, ontvangen wij het eeuwige leven. Daarvan zegt Paulus, in dienst van God Zelf, dát is "**de genadegift Gods**". Ook hier leert de apostel niet dat "tot geloof gebracht worden, omdat God je daartoe uitverkoren zou hebben, "*de genadegift Gods*" is.*

Naar de verkiezing

Romeinen 9 : 11

*Want als [de kinderen] nog niet geboren waren, noch iets goeds of kwaads gedaan hadden, opdat **het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is**, [vast] bleve, niet uit de werken, maar uit den Roepende;*

Het plan Gods is in overeenstemming met Zijn verkiezing. De Heer riep, de Heer koos, de Heer had aangekondigd. De bedoeling was niet dat dit beïnvloed zou worden door de werken, het goede of het kwade van één van die zonen van Rebekka. God zei op voorhand, terwijl ze nog niet eens geboren waren: "*de meerdere zal de mindere dienen*". (Vers 12)

Romeinen 9 : 15

Want Hij zegt tot Mozes: Ik zal Mij ontfermen, diens Ik Mij ontferm, en zal barmhartig zijn, dien Ik barmhartig ben.

Als God zich ontfermt over ons, doet Hij dat niet op grond van onze wil of levenswandel, maar gewoon omdat Hij het wil. Het initiatief voor de zaligheid gaat niet uit van degene die wil of goed z'n best doet, maar gaat alleen uit van God, die Zich ontfermt. Dat is Gods keuze!

Gods keuze afwijzen

Allen die zitten te wachten op dat kiezen van God, volgens de kerkelijke leer van uitverkiezing, doen in feite niks anders dan Gods keuze afwijzen. Ze zitten te hopen dat God hen nog kiest, maar dan niet op grond van hun geloof in het Woord Gods, maar daar buitenom. Want geloven doen ze blijkbaar niet. Dat is in werkelijkheid de situatie, hoewel het gewoonlijk zo niet wordt gezegd.

God heeft lang geleden al gekozen en zijn keuze kenbaar gemaakt. De verantwoordelijkheid van elk mens is om z.s.m. die keuze van de Heer te aanvaarden. Tot geloof te komen. Dat wil zeggen zich te onderwerpen, in nederigheid. Niet aan een kerkgenootschap, organisatie of een mens, of een groep mensen, maar alleen aan het Woord Gods.

Tot slot de laatste verzen van Romeinen 9:

*Wat zullen wij dan zeggen? Dat de heidenen, die de rechtvaardigheid niet zochten, de rechtvaardigheid verkregen hebben, doch **de rechtvaardigheid, die uit het geloof is.***

Maar Israël, die de wet der rechtvaardigheid zocht, is tot de wet der rechtvaardigheid niet gekomen.

Waarom? Omdat zij [die zochten] niet uit het geloof, maar als uit de werken der wet, want zij hebben zich gestoten aan den steen des aanstoots;

Gelijk geschreven is: Ziet, Ik leg in Sion een steen des aanstoots, en een rots der ergernis; en een ieder, die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden.

Doe niet als het ongelovige deel van Israël. Zij zochten hun God" *niet uit het geloof*".

Laat Christus niet tot "steen des aanstoots" worden.

Accepteer, aanvaard, en doe dit:

Een ieder, die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden.

Appendix 4 - Efeze 1 : 3-5 en 11 - "in Hem uitverkoren"

Efeze 1 : 3-5 en 11

Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus.

Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde;

Die ons te voren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen (Griekse grondtekst: "aanstelling tot zonen"), door Jezus Christus, in Zichzelven, naar het welbehagen van Zijn wil.

In Hem, in Welken wij ook een erfdeel geworden zijn, wij, die te voren verordineerd waren naar het voornemen Desgenen, Die alle dingen werkt naar den raad van Zijn wil;

Net als alle nieuwtestamentische brieven, is dit geschreven aan gelovigen. Zij worden vanwege hun geloof "heiligen" genoemd. Dat geeft aan dat aan wie de brief geadresseerd is, met Christus verbonden zijn, één geworden zijn. Zij zijn degenen ("ons") die gezegend zijn met "*élke geestelijke zegening in de hemel in Christus*". Dat was daar alreeds het geval voor alle gelovigen sinds de opstanding van de Here Jezus, omdat deze gaven vastgelegd waren in de uitverkiezing van Christus. En daarom zegt vers 4:

*Gelijk Hij ons **uitverkoren heeft in Hem**.*

De nadruk in vers 4 ligt niet op dat "Hij **ons** uitverkoren heeft", maar op: dat "Hij ons **in Hem** uitverkoren heeft". De nadruk ligt, zoals in de hele Bijbel, op Christus. Vervolgens kán dat tot nut zijn (Galaten 5 : 2) van degenen die in Hem geloven en op die wijze "in Hem uitverkoren zijn".

God heeft "een volgorde" gemaakt in Zijn Plan. Alles eerst in Christus en daarna kan iedereen daar profijt van hebben, als hij wil, want het blijft altijd een vrije keuze van de mens in kwestie.

In Gods Plan is een "orde" opgenomen, een volgorder der dingen. Paulus leert, op deze plaats in verband met de opstanding, in 1 Korinthe 15 : 23:

*Maar een ieder in zijn orde: **de Eersteling Christus**, daarna die van Christus zijn, in Zijn toekomst.*

De volgende verzen gaan door op de vaststelling dat wij **in Hem uitverkoren** zijn. Vers 5: "*Die ons*" (dat gaat dus over Paulus en de medegelovigen) *te voren verordineerd heeft*". Nu staat er niet achter "in Hem", maar dat stond al in vers 4. De gedachte blijft dus hetzelfde. Ook in vers 11. Met eigen woorden geef ik weer wat daar gezegd wordt:

Wij (dat zijn gelovigen, de "ons" uit vers 3 en 4) zijn in Hem **óók** erfdeel geworden. Hij (Christus) wás al eerder dat Erfdeel, conform "*het voornemen Desgenen, Die alle dingen werkt naar de raad van Zijn wil*." Op deze manier zijn of waren wij (als wedergeborenen, als gelovigen en niet als individuen "in het vlees") óók van "te voren verordineerd". Met als doel: "*opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde*". Dat kan alleen in Christus.

Dit alles, deze "route", deze uitwerking van de Genade Gods, lag al "*vóór de nederwerping der wereld*" vast in Gods Plan. En dat wordt hier verteld.

Appendix 5 - Efeze 2 : 8 - "het is Gods gave"

Efeze 2 : 8

Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave;

Deze Bijbeltekst wordt door degenen die de kerkelijke uitverkiezingsleer leren gelezen als:

"het geloof, waaruit gij uit genade zalig geworden zijt, is Gods gave".

Als dit de gedachte zou zijn, zou het in overeenstemming moeten zijn met de rest van de Schrift. Dat is het dus niet. Wat wel in overeenstemming is met het Woord Gods is:

"De genade, waardoor gij door geloof zalig geworden zijt, is Gods gave."

De genade staat centraal in deze zin, die volgt op vers 7, aan elkaar gevoegd met vers 8 door het redengevend voegwoord "want":

*Opdat **Hij zou betonen** in de toekomstige eeuwen den uitnemenden **rijkdom Zijner genade**, door de goedertierenheid over ons **in Christus Jezus**.*

Die genade Gods, in Christus Jezus, zorgt ervoor dat de gelovige zalig geworden is, wordt hier gezegd. Dat kan ook niet anders dan op deze wijze, want Gods zaligheid is uiteraard alleen bestemd voor degenen die in Hem geloven, die aan Hem toegevoegd zijn.

Christus is Degene die door God uitverkoren is. Wie in Hem gelooft, krijgt deel aan dat uitverkoren zijn. Uit genade en dat houdt op zich al in dat het een gave is, want "genade" is per definitie geen beloning voor werk of voor wat dan ook. Genade is "éénrichtingsverkeer" vanuit degene die genade betoont en in de positie staat om dat te doen. De ontvanger kán daaraan niets toevoegen en hoeft dus niks te doen om die genade te ontvangen. Dankjewel zeggen volstaat...

God betoont (geeft) genade, zodat de mens zalig kan worden, maar diezelfde mens dient dan wel eerst tot geloof te komen. Genade, en vervolgens zaligheid, volgen op geloof.

God geeft geen geloof. "Geloof geven" komt in de Bijbel niet voor. Het woord "geloven" is typisch een activiteit (maar géén werk) van een mens, volgend op wat gehoord wordt, maar nog niet gezien kan worden. Hebrëeën 11 : 1:

Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, [en] een bewijs der zaken, die men niet ziet.

God spreekt in Zijn prediking. Hij roept op tot bekering. Hij roept elk mens op te geloven (te vertrouwen) op wat Hij zegt en belooft. Vervolgens staat de mens, die net dat Woord Gods gehoord (of gelezen) heeft, voor de keuze: denk ik dat dit zo is? Vertrouw ik op die prediking? Geloof ik dat God tot mij spreekt? Zo ja, accepteer ik dan wat Hij mij aanbiedt? Hoop ik, want ik kan het nu nog niet zien, dat Zijn beloften "*vaste grond der dingen zijn*"? Dat het zeker zal gaan zoals Hij gezegd heeft? Als het antwoord telkens "ja" is, dan gelooft de mens en ontvangt hij Gods genade om daaruit zalig te worden.

Niet geloven is een bewuste keuze, een "daad", net zoals wél geloven ook een bewuste keuze of "handeling" is.

Appendix 6 - Filippenzen 2 : 12, 13 - "werkt uws zelfs zaligheid"

*Alzo dan, mijn geliefden, gelijk **gij te allen tijd gehoorzaam geweest zijt**, niet als in mijn tegenwoordigheid alleen, maar veelmeer nu in mijn afwezen, **werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven**;*

Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar [Zijn] welbehagen.

Ook hier spreken Paulus en Timotheüs tot alleen gelovigen (heiligen; geliefden) in Christus, zo blijkt ook uit de adressering van de brief. Het begin van Filippenzen 1 zegt:

*Paulus en Timotheüs, **dienstknechten** van Jezus Christus, al den **heiligen in Christus Jezus**, die te Filippi zijn, met de opzieners en diakenen:
Genade zij u en vrede van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus.*

Uiteraard is genade, namelijk vrede, van God, de Here Jezus Christus, alleen bestemd voor degenen die met Hem verbonden zijn. Gelovigen dus.

Als er gezegd wordt: "*gelijk gij te allen tijd gehoorzaam geweest zijt*", dan is dit hetzelfde als: "gelijk gij te allen tijd geloofd hebt" en dan met name gelovend in wat in de verzen ervoor besproken is.

Dus ook hier is geen sprake van dat "*werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven*" gericht is aan de ongelovige mens, die aangespoord wordt om tot bekering en tot geloof te komen.

"Zaligheid" gaat verder dan "redding", waarvan sprake is bij tot bekering en geloof komen. De vraag is dan: Hoe werk, of bewerk, ik dan mijn zaligheid? Het antwoord wordt meteen gegeven:

Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar [Zijn] welbehagen.

Alleen door onze verbondenheid in Christus werkt God zowel het ons willen als ook de daaropvolgende activiteiten. We hoeven er alleen maar voor te zorgen dat Hij dit kan doen, verder zouden wij juist niets zelf doen.

Laat u ook niet op het verkeerde been zetten via dat "*vreze en beven*". We hoeven niet bang te zijn dat je - als ongelovige die nog niet door God uitverkoren is - niet behouden bent, omdat je "uws zelfs zaligheid" niet werkt. Het gaat hier niet over ongelovigen, maar over gelovigen.

"Vreze" in de Bijbel gaat vooral over "rekening houden met", "serieus nemen", "respect hebben voor". Onze alreeds ontvangen zaligheid zouden wij serieus nemen, daar rekening mee houden en daarom zouden wij God Zijn Werk in, aan en door ons laten doen, zowel het willen als het werken. Dan tonen wij respect voor God.

"Beven" (in het Engels vertaald met "trembling") heeft de betekenis van "opwindend, aangrijpend, trillend". Het idee dat ons de zaligheid van God ten deel valt, zou een positieve, wellicht actieve, opwindende zelf, reactie bij ons op moeten leveren. Dat God "*beide het willen en het werken, naar Zijn (en natuurlijk ook de onze) welbehagen*" bewerkstelligt, is toch een geweldig vooruitzicht voor de uitverkorenen in Christus.

We zouden dat kunnen voelen en dat komt tot uiting in bijvoorbeeld een trilling in ons lichaam. Als goed is kennen we dat wel van als iets ons aangrijpt. De Engelse taal heeft daarvoor de uitdrukking: "to get thrilled". Dan brengt het iets teweeg bij de mens.